

Arrest

nr. 198 785 van 26 januari 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten P. DELGRANGE en R. BRONLET
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 24 januari 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 januari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die *loco* advocaat R. BRONLET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, wordt op 19 mei 2017 aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 19 mei 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13) en tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Verzoeker legt een document voor waaruit blijkt dat hij in Frankrijk een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 29 mei 2017 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen en wordt het bevel van 19 mei 2017 bevestigd.

Op 22 juni 2017 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen en wordt het bevel van 19 mei 2017 herbevestigd.

Op 20 juli 2017 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen en wordt het bevel van 19 mei 2017 herbevestigd.

Op 18 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Op 21 augustus 2017 wordt verzoeker gehoord en verklaart hij minderjarig te zijn.

Op 25 augustus 2017 vindt een leeftijdsonderzoek plaats waaruit blijkt dat verzoeker de leeftijd heeft van 20, 6 jaar met een marge van twee jaar.

Op 9 oktober 2017 wordt verzoeker gehoord.

Op 17 oktober 2017 wordt een beslissing genomen tot verlenging van opsluiting.

Op 22 november 2017 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 22 november 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 22 november 2017 wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 29 november 2017 wordt verzoeker gehoord.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (Eurodac) blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd in Italië op 20 maart 2017.

Op 8 december 2017 verzoeken de Belgische autoriteiten aan Italië de overname van verzoeker op grond van artikel 13, 1 van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 26 december 2017 stuurt de advocaat van verzoeker een fax naar de Dienst Vreemdelingenzaken met het verzoek om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen.

De Italiaanse autoriteiten antwoorden niet.

Op 17 januari 2018 wordt verzoeker bijkomend gehoord.

Op 19 januari 2018 delen de Belgische autoriteiten aan Italië mee dat Italië geacht wordt stilzwijgend in te stemmen met de overname van verzoeker overeenkomstig artikel 22, 7 van de Dublin III-verordening.

Op 19 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A. M. alias M.

voornaam : M. alias M.A.

geboortedatum : (...)1992

geboorteplaats : A.H.

nationaliteit : Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikelen 13(1) j° 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer Mohamed, verder de betrokkene, die staatsburger van Soedan verklaart te zijn, was op 18.08.2017 het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (13septies) en een inreisverbod (13sexies) en werd overgebracht naar het Transitcentrum Caricole te Steenokkerzeel.

Op 22.11.2017 vroeg de betrokkene internationale bescherming te Steenokkerzeel. Daarbij legde hij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 20.03.2017 vanwege onwettelijke binnenkomst werden geregistreerd in Italië (Augusta).

De betrokkene werd gehoord op 29.11.2017. Hij verklaarde gehuwd te zijn. Zijn echtgenote verblijft volgens zijn verklaringen in Soedan. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat hij Soedan op 12.03.2016 verliet en vervolgens via Egypte naar Libië reisde. In maart 2017 verliet hij Libië met een boot en reisde vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Hij stelde dat hij tot april 2017 in een opvangcentrum in Catania verbleef. Daarna reisde hij via Rome door naar Ventimiglia. Na een verblijf van enkele dagen trok hij vandaar verder naar Parijs, vanwaar hij na 25 dagen zijn weg vervolgde naar België.

De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België allerlei soorten vluchtelingen beschermt. Tijdens een bijkomend gehoor dd. 16.01.2018 voerde de betrokkene geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties rechtvaardigen. Hij verklaarde hieromtrent het volgende : "Ik heb geen problemen om terug te keren naar Italië indien België dit zo beslist. Ik heb geen bezwaar".

Middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 26.12.2017 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene voert aan dat hij een kwetsbaar profiel heeft en dat de kans groot is dat zijn verzoek in Italië niet met de nodige zorg zal worden behandeld. De betrokkene verwijst hieromtrent naar het in augustus 2016 gesloten "Memorandum of Understanding" tussen de Italiaanse en Soedanese instanties en een rapport van Amnesty International, "'Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 03.11.2016.

Verder stelt hij dat zijn vasthouding niet conform de wetgeving is en verwijst hij naar een arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling van Brussel van 02.11.2017 en een beschikking van de Raadkamer van Brussel van 16.08.2017.

Op 08.12.2017 werden de Italiaanse instanties met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 verzocht de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek van de betrokkene over te nemen.

Vanwege de vasthouding van de betrokkene werd met toepassing van artikel 21(2) van Verordening 604/2013 een spoedig antwoord gevraagd. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(6) van Verordening 604/2013 gestelde termijn van een maand beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) op 09.01.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

In het geval van onwettelijke binnenkomst in Italië wordt doorgaans opvang geboden in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). We wijzen er op dat vele immigranten deze centra na korte tijd verlaten omdat ze Italië als een 'transitland' beschouwen en verder willen reizen.

De betrokkene stelde dat hij na zijn binnenkomst onderdak kreeg in een opvangcentrum in Catania. Volgens zijn verklaringen verliet hij dat centrum in april 2017 om vervolgens noordwaarts, naar Rome en vervolgens Ventimiglia te trekken. Naar eigen zeggen was hij zowel in Rome als Ventimiglia dakloos.

Hieromtrent wensen we op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet verlenen van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel zal de betrokkene na overdracht een beschermingsverzoek kunnen indienen in Italië en gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het EHRM oordeelde in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (cfr. EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36).

Tijdens het bijkomend verhoor dd. 16.01.2018 stelde de betrokkene dat hij geen gezondheidsproblemen kent.

In de tussenkomst dd. 26.12.2017 voert de betrokkene aan dat hij een kwetsbaar profiel heeft.

Richtlijn 2013/33/EU - de opvangrichtlijn- beschouwt onder meer personen met ernstige ziekten als kwetsbaar.

Het EHRM stelde in zijn oordeel in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten niet onweerlegbaar is en dat verzoekers voor internationale bescherming een behoeftige en kwetsbare groep vormen ("...a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection..."). Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie verzoekers voor internationale bescherming in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat naast het enkele feit dat de betrokkene verzoeker van internationale bescherming is een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in geval van de betrokkene garanties dienen te worden gevraagd.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Er zijn geen elementen die wijzen op een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene en indien de noodzaak daartoe bestaat de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet volstaan.

Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport inderdaad naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op

illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse "hot spots" zal worden ondergebracht.

De betrokkene verwijst naar het op 03.08.2016 door de Italiaanse en Soedanese autoriteiten gesloten "Memorandum of Understanding" op het vlak van immigratie en veiligheid. Op 24.08.2016 verwijderden de Italiaanse instanties 48 Soedanese staatsburgers, die tijdens een politieactie in grensstad Ventimiglia vanwege onwettelijk verblijf werden weerhouden, naar hun land van herkomst. Deze verwijdering werd uiterst kritisch onthaald door onder meer de non-gouvernementele organisatie 'Association for Legal Studies on Immigration | Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione', dat stelde dat deze personen nooit informatie verkregen over de procedure inzake internationale bescherming en de gevolgen van het niet vragen van internationale bescherming en de Italiaanse instanties zich schuldig maakten aan collectieve uitwijzing. ASGI maakte hierop in februari 2017 een beroep aanhangig bij het EHRM, dat zich nog niet uitsprak in deze zaak. We merken op dat het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat andere Soedanezen, die tijdens dezelfde actie werden weerhouden, wel internationale bescherming vroegen en hun verzoeken wel degelijk behandeld zagen (pagina 20). Hieromtrent merken we op dat de betrokkene internationale bescherming vroeg en de Italiaanse instanties met ingang van 09.01.2018 verantwoordelijk werden voor de behandeling van het beschermingsverzoek van de betrokkene en tijdig en volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 zullen worden ingelicht betreffende de overdracht van de betrokkene. De situatie, waarin de betrokkene zich als verzoeker van internationale bescherming bevindt, is fundamenteel anders dan die van de Soedanese staatsburgers, die het voorwerp waren van de verwijdering op 28.04.2016.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat de kans groot is dat zijn verzoek in Italië niet met de nodige zorg zal worden behandeld merken we op dat hij geen elementen aanvoert die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen.

Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 30.03.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). De betrokkene verwijst, zoals boven vermeld, vermeld ook naar het laatst vermelde rapport.

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 28 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can

only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

We zijn van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins leiden tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de aanmelding en formele registratie (AIDA-rapport, pagina 24 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat deze passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat (gebruik van de woorden "...might...", "...sometimes.."). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM.

De betrokkene voerde aan dat de Italiaanse instanties de massale aankomst vanwege structurele problemen inzake de opvangvoorzieningen niet aankunnen.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Hieromtrent wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") op 14.10.2016, waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (AIDA, ""The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country.

This system would entail an expansion of the SPRAR system", zie ook <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5,000 to 120,000 places within four years. There were 105,248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 22,000 places, with a further 10,000 planned"). Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de een overdracht van de betrokkene aan Italië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat in het geval van de betrokkene geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikelen 13(1)° 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

(...)."

Op 22 januari 2018 wordt een beslissing genomen tot verlenging van opsluiting.

Er is een vlucht voorzien voor verzoeker op 6 februari 2018 met bestemming Rome.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De vordering werd ingediend binnen de vijf dagen en betreft een tweede of latere verwijderingsmaatregel. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2.1. Verzoeker voert volgend middel aan:

"EERSTE MIDDEL

Kennelijke appreciatiefout en schending van :

- artikelen 3, 4, 5, 16, 17, 18 van de Dublin-Verordening (604/2013);
- artikelen 3, 6 en 13 EVRM;
- artikelen 1 tot 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("het Handvest");

- artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- de formele en materiële motiveringsplichten voorzien door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, en het recht om gehoord te worden;

- *Aangehaalde normen*

Artikelen 3 en 17 van de Dublin-Verordening (604/2013), en artikel 74/13 VW verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval, in bijzonderheid de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Artikel 4 van het Dublin-Verordening voorziet meerdere (informatie)plichten ten hoofde van de verwerende partij :

“Recht op informatie

“(…).”

Artikel 5 van de Dublin-Verordening :

“Persoonlijk onderhoud

“(…).”

Het belang van deze informatie plicht wordt meermaals benadrukt in de Verordening, zoals in volgende considerans :

(18) Er dient een persoonlijk onderhoud met de verzoeker plaats te vinden om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Zodra het verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, moet de verzoeker over de toepassing van deze verordening worden geïnformeerd, en ervan in kennis worden gesteld dat het onderhoud de verzoeker de mogelijkheid biedt om informatie te verstrekken over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten, om gemakkelijker te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is.

(5) Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria.

Deze bepalingen, alsook het recht op een behoorlijk bestuur (waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure en het zorgvuldigheidsplicht) verplichten de verwerende partij om zorgvuldig tewerk te gaan, om alle relevante elementen te verzamelen (waaronder de verklaringen van de betrokkene, die in staat moet zijn geplaats om zijn betoog op een eerlijke en effectieve manier te kunnen uiten), vooraleer een Dublin-beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, waaronder het recht om gehoord te worden, houden dit zorgvuldigheidsplicht ook in (HJEU, M.M. c Irlande, 22.11.2012, C-277/11, § 88) alsook dat de betrokkene in staat wordt geplaats om zijn standpunt en betoog op een eerlijke en effectieve manier te uiten (HJEU, Boudjlida, 11.12.2014, C-249/13, § 54.).

Artikelen 13 EVRM, 47 van het Handvest, en 27 van de Dublin-Verordening garanderen het recht op een « doeltreffende voorziening in rechte ».

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision

de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Considerans 17:

"Een lidstaat moet echter om humanitaire redenen of uit mededogen kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden, familieleden of andere familielaties bijeen te kunnen brengen en een verzoek om internationale bescherming dat bij deze lidstaat of bij een andere lidstaat is ingediend kunnen behandelen, ook al is hij volgens de bindende criteria van deze verordening niet verantwoordelijk voor de behandeling."

Artikel 17 van de Dublin-Verordening bepaalt:

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd"

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

☐ Samenvatting van de onderdelen van het middel

1ste onderdeel: Miskenning van het zorgvuldigheidspllicht door niet alle relevante elementen in te zamelen omtrent het kwetsbaar profiel van verzoeker en het risico dat een overdracht aan Italië met zich meebrengt voor zulk profiel ;

2de onderdeel : Schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest door de verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling ;

☐ Ontwikkeling van het middel

i. Onderdeel 1

Het komt toe aan de Belgische Staat in het kader van een Dublin procedure om te onderzoeken of verzoeker een kwetsbaar profiel heeft.

De Vreemdelingenwet definieert kwetsbare personen als volgt:

"zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan" (artikel 1, 12°).

Gezien verzoeker gefolterd werd en fysiek geweld ondergaan heeft kan er niet betwist worden dat hij een kwetsbare persoon is volgens Belgisch recht.

Verzoeker heeft aangehaald dat hij gefolterd werd in Soedan. Zijn raadsman schreef in een brief van 26 december 2017 dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft:

"Comme il aura l'occasion de l'expliquer plus en détail lors de l'entretien en vue de l'examen de sa demande d'asile, le demandeur a fui la région du Darfour en raison du conflit qui y sévit et des persécutions dont il a été victime.

Il a passé plusieurs mois en détention car il était suspecté d'avoir soutenu les factions rebelles contre le gouvernement. Au cours de cette détention, il a été sérieusement torturé, au point qu'il porte encore sur

son corps les stigmates de ces traitements. Son dos, notamment, laisse voir des cicatrices impressionnantes »

Verzoeker werd door een arts gezien in het centrum, maar deze heeft geweigerd om een attest op te maken die deze littekens van foltering bevestigen. Verzoeker kon geen andere arts raadplegen gezien hij in het gesloten centrum is.

De Belgische Staat heeft dus niet voldoende zorg gedragen aan het onderzoeken van deze verklaringen van verzoeker, terwijl verzoeker al sinds 18.08.2017 gedetineerd is en dus volledig afhankelijk is van de goede wil van de Belgische Staat.

Het enige wat verzoeker bijgevolg kan neerleggen zijn foto's van zijn littekens (stuk 2).

Dit is een bewijs van het uiterst kwetsbaar profiel van verzoeker en de bestreden beslissing diende er rekening mee te houden. Verzoeker heeft die littekens regelmatig getoond, zowel aan zijn sociaal assistent als aan de arts van het centrum.

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat in zijn recente rechtspraak het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Hof de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorzien ten voordeel van de asielzoeker. Het Hof stelt bovendien dat de controle die geoefend wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, eigen onderstreping):

(...).

HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-155/15 :

(...)

Verzoekende partij wenst ook te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn :

CE nr 126157, 8.12.2013 : « *Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable;* »

Overeenkomstig de arresten van het Europees Hof hierboven geciteerd moet Uw Raad controleren of de bepalingen van de Dublin-Verordening werden toegepast met betrekking tot de bestreden beslissing, los van de vraag van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Verwerende partij is schuldig aan een miskennis van het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, alleen en gepaard met artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van de Handvest, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de individuele situatie van de asielzoeker en de actuele en effectieve omstandigheden in Italië qua toegang tot de procedure en opvang.

Zo rust er op verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§293 en 388).

Dit is niet gebeurd in casu.

Verzoeker verklaarde mogelijks dat hij akkoord zou gaan om terug te keren naar Italië louter om vrijgelaten te worden: hij is al gedetineerd sinds augustus 2017 en er is geen perspectief op vrijlating in een nabije toekomst. Verzoeker benadrukt dat hij die verklaringen afgelegd heeft omdat hij de detentie niet langer kan volhouden.

ii. 2de onderdeel

De bestreden beslissing beperkt zich tot het stellen dat het feit een asielzoeker te zijn niet voldoende bewijs is van een kwetsbaar profiel.

Verzoeker is kwetsbaar omwille van duidelijke folteringen in Soedan. Er dient ook gewezen te worden op zijn jonge leeftijd.

Alle rapporten wijzen op een problematische situatie in Italië wat betreft bijzonder kwetsbare asielzoekers.

De bestreden beslissing bevat echter geen enkele informatie met betrekking tot de behandeling van kwetsbare asielzoekers door de Italiaanse asielinstanties. De bestreden beslissing stelt:

"Het EHRM stelde in zijn oordeel in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten niet onweerlegbaar is en dat verzoekers voor internationale bescherming een behoeftige en kwetsbare groep vormen ("... a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection.."). Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie verzoekers voor internationale bescherming in Italië (sic.), maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat naast het enkele feit dat de

betrokkene verzoeker van internationale bescherming is een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in geval van de betrokkene garanties dienen te worden gevraagd."

De bestreden beslissing verwijt vervolgens aan verzoeker geen attesten aan te brengen met betrekking tot zijn gezondheid.

Verzoeker brengt nochtans een bijkomende factor van kwetsbaarheid, met name het feit dat hij gefolterd werd, zoals benadrukt door zijn raadsman, en bewezen door zijn duidelijk zichtbare littekens.

Verzoeker kon onmogelijk attesten neerleggen van een arts of een psycholoog gezien hij sinds 18.08.2017 in een gesloten centrum is. Het was de taak van verwerende partij om verzoeker te onderzoeken.

□ Verzoekers raadsman benadrukte in zijn brief de vrees voor een schending van het non-refoulement beginsel in geval van overdracht aan Italië

Verzoekers raadsman heeft verschillende rapporten overgemaakt waaruit blijkt dat Soedanezen van teruggestuurd worden van hun land vanuit Italië zonder onderzoek van hun asielmotieven.

De bestreden beslissing maakt melding van het ontvangen van deze informatie, maar legt die op geen enkel moment weer.

□ Ook de rapporten door tegenpartij aangehaald wijzen op ernstige problemen bij de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië.

Al begin 2016 benadrukte Artsen Zonder Grenzen dat de omstandigheden in de opvangfaciliteiten catastrofaal waren, en besloot om te verlaten (Médecins Sans Frontières, « La politique européenne aggrave la crise des réfugiés », 19.01.2016).

Op 05.01.2017 kwam een asielzoeker om het leven in een centrum in Cona, 50 km gelegen van Venise. Volgens vele is dit te wijten aan een gebrekkige medische steun. De situatie in de centrum is explosief (LaLibre, "La révolte des migrants du centre Cona en Italie », 5 janvier 2017).

OSAR en DRC hebben een monitoring gevoerd omdat de Europese Lidstaten met de ernstige problemen in Italië niet afdoend rekening houden (verslag van 09.02.2017, in bijlage):

« Asylum authorities and courts in Switzerland as well as other European Member States have not taken these concerns sufficiently into account so far, which causes risk of violations of the rights of Dublin returnees to Italy. » (annex I van het verslag)

De aandacht in het verslag van OSAR en DRC is vooreerst gevestigd op kwetsbare individuen, waaraan de Lidstaten een bijzondere aandacht moeten besteden, en bijkomende garanties moeten bieden.

Nochtans blijkt uit dat verslag dat zelfs voor zeer kwetsbare personen, de minimum standardvereisten niet vervuld zijn (p. 22 van het verslag) :

« None of the applicants monitored by the DRMP had access to SPRAR centres upon arrival in Italy. On the contrary, the applicants experienced that it was very arbitrary how they were received by the Italian authorities. »

« The experience of the applicants was that neither the transferring Member States nor the Italian authorities ensured that information about the applicants' particular needs were communicated to the reception facility. »

« both the interviewers as well as DRC and OSAR had to intervene in the cases to ensure that the correct information on the situation of the applicants was available to the Italian authorities and organisations running the reception facilities. This was necessary to enhance the chances of the applicants to be assisted according to the standards required by the ECtHR and the RCD. »

De conclusie van het verslag is duidelijk over het feit dat een Dublin-transfer naar Italië grote risico's inhoudt voor miskenning van de basisrechten en opvangstandaarden (p. 23) :

« It thus may be concluded that these transfers neither fulfilled the requirements set out in Tarakhel v. Switzerland nor the underlying general assumption of N.A. v. Denmark as the Italian authorities were not able to provide the applicants with adequate accommodation, assistance and care upon arrival in Italy. »

Deze algemene informatie zijn hoogst van hoogst belang daar zij verzoekers' relaas staven, en daar zij duidelijke aanduidingen vormen dat verzoekers' basisrechten in Italië niet verzekerd zullen zijn. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat Italië niet op de terugnameverzoek heeft geantwoord, zeker wegens overstroming, en dat in deze omstandigheden geen garanties aangeboden worden ivm met verzoekers' toegang tot passende opvang en tot de asielprocedure.

□ De situatie van Dublin Returnees is fundamenteel anders dan de situatie van asielzoekers die vanuit de Mediterraan in Italië aankomen

Het OSAR rapport van augustus 2016 (stuk 12, bl. 11) preciseert:

"The system is directed at individuals who enter Italy via the Mediterranean and apply for asylum directly on arrival. As Dublin returnees only represent a small share of arrivals in Italy, there is no standardized, defined procedure in place for taking them (back) into the system. This may be one reason why Dublin returnees are treated differently and the statements of our interview partners did not always concur either with each other or with the specific experience of people who have been transferred to Italy under the Dublin III Regulation. Dublin returnees therefore constitute a special case in the Italian reception system."

De bestreden beslissing heeft niet voldoende rekening gehouden met de specifieke situatie van de Dublin Returnees, waardoor het feit dat asielzoekers die vanuit de Middelenzee aankomen wel opvang kunnen vinden absoluut niet betekent dat Dublin Returnees ook toegang zullen hebben tot die voorzieningen.

Verzoeker heeft al opvang genoten in Italië, in Catania.

Het AIDA rapport stelt (bl. 62-63):

"If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA."

Hieromtrent dient ook verwezen te worden naar volgend arrest van Uw Raad (RvV 180 180 van 26 december 2016), die om die reden de schorsing in UDN beval van een bijlage 26quater Italië:

"Op p. 27 en p. 28 van SFH rapport wordt gesteld:

"Possibilités d'hébergement pour les requérant-e-s d'asile transféré-e-s dans le cadre de Dublin

Les ONG des aéroports ne peuvent pas organiser d'hébergement pour les personnes ayant déjà déposé une demande d'asile en Italie avant de poursuivre leur route dans un autre Etat Dublin. Ces personnes doivent à nouveau se rendre à la Questura ou à la Préfecture initialement compétente ; elles reçoivent cependant en général un billet de train de l'ONG de l'aéroport à cet effet.

Les projets du FER voués spécifiquement à l'hébergement des personnes transférées en Italie dans le cadre de Dublin ont complètement cessé en été 2015. De nouveaux projets sous l'égide du FAMI de l'UE devraient, selon le GUS, être mis en oeuvre en août 2016. La durée de ces projets serait de 24 mois.

Les requérant-e-s d'asile transféré-e-s en Italie dans le cadre de Dublin sont le plus souvent hébergé-e-s dans un CAS ou dans un autre centre de premier accueil. En principe toutefois, l'hébergement est possible dans les centres suivants :

- Centres régionaux ou « Centri governativi di prima accoglienza » (ci-avant CARA)

- CAS

- SPRAR (Sistema di protezione per richiedenti asilo e rifugiati)

- Lieux d'hébergement communaux (pas réservés aux personnes relevant du domaine de l'asile)

La situation en matière d'hébergement est problématique pour les personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route. Si elles ont quitté le centre, elles doivent préalablement, selon les normes en vigueur, obtenir une auto-isation pour leur absence du centre. Si elles sont parties sans s'annoncer, il est considéré que leur départ était volontaire et elles perdent leur droit à un hébergement. Ce droit peut cependant être retrouvé mais il faut alors que la personne qui l'avait perdu prenne rendez-vous avec la Préfecture pour lui expliquer pour quels motifs elle avait quitté le centre. La Préfecture décide ensuite si le droit à un hébergement est maintenu, respectivement s'il peut être à nouveau octroyé. Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique. Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque de place, pour autant qu'elle ne représente pas un cas de rigueur en raison d'une vulnérabilité particulière.

MEDU se rend avec une clinique mobile dans les lieux précaires (maisons occupées, taudis, gare) et y rencontre de nombreux migrant-e-s : personnes se trouvant dans la procédure d'asile (ou dans la procédure de recours), personnes au bénéfice d'un statut de protection et personnes en transit. Les personnes qui ont recours à l'offre de MEDU sont invitées à remplir un formulaire, si elles le veulent, de manière anonyme, où elles peuvent cocher la rubrique correspondant à leur situation. A l'époque du voyage d'investigation, MEDU ne rencontrait que peu de personnes transférées dans le cadre de Dublin sans abri. A son avis, cela pourrait s'expliquer par le fait que ces personnes se retrouvent plus rarement sans abri ou que MEDU ne les a simplement pas vues parce que son offre ne s'étend pas de manière complète. Cependant, MEDU rencontre de nombreux requérant-e-s d'asile (se trouvant en procédure d'asile ou en procédure de recours).

Nous n'allons ici exposer que les conditions en vigueur dans les lieux d'hébergement prévus spécialement pour les requérant-e-s d'asile. Nous aborderons au Chapitre 5.3 la situation régnant dans les autres centres ouverts aussi aux bénéficiaires d'un statut de protection (centres du SPRAR et centres communaux).

Pour les réfugié-e-s nouvellement arrivé-e-s par bateau, l'Italie propose des centres de premier accueil, à savoir les CSPA et les CDA. Nous n'en parlerons toutefois pas davantage parce que ces centres n'accueillent pas les personnes de retour dans le cadre de Dublin. »

Uit voormeld rapport dat dateert van na het AIDA rapport van december 2015, blijkt aldus dat geen onderscheid meer wordt gemaakt tussen de verscheidene opvangsystemen, doch dat gesteld wordt dat 'la situation en matière d'hébergement' (vertaling: de situatie betreffende opvang) problematisch is voor personen die reeds in een centrum verbleven hebben voordat zij doorreisden, dat zij die dit centrum verlieten zonder verwittiging, beschouwd worden als vrijwillig vertrokken en aldus hun recht op opvang verliezen. Voorts blijkt dat dit recht kan teruggekregen worden doch dat de persoon aan de Prefectuur dient uit te leggen op grond van welke redenen zij het centrum heeft verlaten, dat de Prefectuur daarna beslist over het recht op opvang doch dat tot aan de beslissing de persoon geen recht heeft op opvang van de staat, dat in geval de Prefectuur weigert er geen alternatieven meer zijn voor opvang ter beschikking gesteld door de staat, dat als de persoon opnieuw het systeem mag betreden, zij op de wachtlijst wordt gezet in geval van gebrek aan plaats, indien zij geen kwetsbaar profiel heeft.

De Raad stelt vast dat, hoewel de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert over de door de raadsheer van de verzoekende partij opgeworpen problematiek van het verkrijgen van toegang tot de opvang voor personen die reeds opvang genoten in Italië, op geen enkele wijze blijkt dat, betreffende de mogelijkheid van de verzoekende partij om als persoon die reeds opvang genoot in Italië bij overdracht terug toegelaten te worden tot het opvangnetwerk, de passages van het door haar gehanteerde SHF rapport in rekening werden gebracht die specifiek handelen over de situatie van zogenaamde Dublinterugkeerders die eerder hun opvangcentrum in Italië hebben verlaten om door te reizen naar een andere lidstaat en die op het eerste zicht lijken te wijzen op problemen voor deze categorie van asielzoekers om opnieuw toegang te verkrijgen tot de opvang. De Raad wenst hierbij nog op te merken dat uit voormelde passage uit het SHF rapport blijkt dat er een mogelijkheid is om een aanvraag in te dienen teneinde het recht opnieuw te verwerven, doch dat niet blijkt welke criteria verbonden zijn aan het opnieuw verwerven van het recht op opvang noch blijkt binnen welke termijn een beslissing genomen wordt betreffende de aanvraag, terwijl wel blijkt dat tijdens de beslissingstermijn de aanvrager geen recht heeft op opvang van de staat.

Aldus blijkt prima facie niet dat verwerende partij bij haar beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM, meer bepaald in het licht van het door de raadsheer van de verzoekende partij aangehaalde probleem van recht op toegang tot opvang voor de verzoekende partij na overdracht gelet op het feit dat zij reeds opvang genoot in Italië, alle relevante en pertinente gegevens in rekening heeft gebracht. Hierbij wenst de Raad er nogmaals op te wijzen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het SHF rapport en passages uit dit rapport hanteert in haar beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad benadrukt nog dat volgens het EHRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming."

Verzoeker dreigt geen opvang te verkrijgen in Italië.

☐ Verzoeker wordt getransfereerd naar Rome, zoals blijkt uit het bericht over zijn vlucht, waardoor het OSAR rapport van augustus 2016 perfect relevant is

De bestreden beslissing verwijt aan het OSAR Rapport dat het slechts over Milaan en Rome gaat en de besluiten dus niet veralgemeend kunnen worden voor heel Italië. Dit is echter in casu niet relevant gezien verzoeker naar Rome getransfereerd wordt. .

De bestreden beslissing is voornamelijk gebaseerd op de constatacie dat er NGO's zijn die aan de luchthavens wachten om Dublin terugkeerders te richten naar een opvangcentrum. Daartegen merkt OSAR het volgende op:

"The accommodation situation is problematic for people who already lived in a centre before they continued their journey. If people leave the centre, they are legally required to obtain authorization to be absent from the centre beforehand. If a person leaves the centre without giving notification, it is assumed that they have left of their own free will and they lose their right to a place. They can regain this right under certain conditions if they make an appointment at the prefecture and explain why they left the centre. The prefecture then decides whether the person can be readmitted. Until that time, the person does not have access to a state-run accommodation facility. If the prefecture rejects readmission to the system, there is no alternative accommodation provided by the state. If a person is readmitted to the system and there is a scarcity of beds, they are put at the end of the waiting list, unless their situation is an emergency, for example if they are particularly vulnerable." (OSAR rapport, bl. 26).

De bestreden beslissing antwoordt niet op deze kritiek en stelt louter dat het niet akkoord gaat met de conclusies die door OSAR worden getrokken.

Hetzelfde geldt voor volgende kritiek van OSAR:

“NGOs at the airports can organise accommodation if the prefecture in which they are situated is responsible for the transferee. If another prefecture is responsible, they can only organise a train ticket.” (bl. 30)

Asielzoekers worden dan aan hun lot gelaten.

Daarenboven is het systeem willekeurig en absoluut niet systematisch:

“Overall, we were under the impression that support for transferees on arrival and allocation to an accommodation and even organising a train ticket for the journey to the respective Questura are relatively arbitrary and incidental. This impression was shared by our interview partners” (bl. 30).

□ *Er volgt een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest*

Ook al zou verwerende partij oordelen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in Italië geen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, diende verwerende partij te onderzoeken of verzoeker, gezien zijn specifiek profiel, geen onmenselijk of vernederende behandeling riskeerde.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld in een arrest van 16 februari, C.K, H.S. en A.S. t. Slovenië, C-578/16:

“64 Wat meer bepaald overdrachtsbesluiten betreft, heeft de wetgever van de Unie waarborgen voor de rechtmatigheid daarvan ingevoerd, onder meer door de betrokken asielzoeker in artikel 27 van de Dublin III-verordening het recht toe te kennen om tegen een dergelijk besluit een doeltreffende voorziening in rechte in te stellen die zich uitstrekt tot de omstandigheden feitelijk en rechtens die op dit besluit betrekking hebben. Daarnaast heeft hij in artikel 29 van die verordening de werkwijze van die overdrachten gedetailleerder uitgewerkt dan in de Dublin II-verordening.

65 Uit het voorgaande volgt dat een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.”

Er werden absoluut geen individuele garanties gegeven door de Italiaanse instanties. Er werd zelfs geen uitdrukkelijke toestemming gegeven voor de overdracht. Gezien er, zonder individuele garanties, duidelijk een ernstig risico bestaat dat verzoeker geen recht heeft op opvang, en geen begeleiding krijgt om een opvang te vinden, kan er onmogelijk geconcludeerd worden dat de overdracht van verzoeker georganiseerd wordt in omstandigheden die uitsluiten dat verzoeker onmenselijke of vernederende behandeling ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker is inderdaad uiterst kwetsbaar gezien de foltering die hij ondergaan heeft.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM.

In de zaak N.A. t. Denemarken van 28 juni 2016 van het EHRM werd er beslist dat er geen schending was van artikel 3 EVRM op basis van volgende motivering:

“However, unlike the situation in Tarakhel, the Danish authorities – as regards transfers to Italy under the Dublin Regulation – decide in consultation with the Italian authorities how and when the transfer of an asylum-seeker to the competent Italian authorities will take place.”

Dit lijkt niet het geval in casu gezien de Italiaanse asielinstanties nog niet toegestemd hebben met de overdracht, maar er toepassing werd gemaakt van een stilzwijgende toestemming. Het risico op schending van artikel 3 EVRM is dus in casu wel aanwezig.

Daarenboven is een vlucht voorzien op 6 februari 2018. Dit is na de termijn van zes weken voorzien in artikel 28 van de Dublin Verordening, waardoor er absoluut geen garantie is dat de asielaanvraag van verzoeker behandeld wordt door de Italiaanse asielinstanties.

Artikel 28 Dublin Verordening voorziet inderdaad:

“Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, duurt de termijn voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek niet langer dan één maand vanaf het tijdstip van indiening van het verzoek. De lidstaat die de procedure uit hoofde van deze verordening uitvoert, vraagt in dergelijke gevallen om een spoedig antwoord. Dit antwoord wordt gegeven binnen twee weken na ontvangst van het overname- of terugnameverzoek. Het zonder antwoord laten verstrijken van de termijn van twee weken staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen of terug te nemen en te voorzien in een passende aankomstregeling.

Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, wordt de overdracht van de betrokkene van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zo spoedig uitgevoerd als praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen zes weken vanaf de

impliciete of expliciete aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek door een andere lidstaat, dan wel vanaf het tijdstip waarop het beroep of het bezwaar niet langer opschortende werking heeft overeenkomstig artikel 27, lid 3"

Gezien het overnameverzoek op 8 december werd ingediend, werd de overdracht impliciet aanvaard op 22 december 2017. De termijn van zes weken verloopt op 2 februari. Nochtans is de vlucht voorzien op 6 februari.

Er is dus absoluut geen zekerheid dat Italië de verantwoordelijkheid zal opnemen gezien de overdracht niet geschiedde binnen de termijn van zes weken.

Verwerende partij had bijgevolg toepassing moeten maken van artikel 3 (2) en 17 Dublin-Verordening. Door dit niet te doen werden artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van grondrechten van de Europese unie geschonden.

Het is vaste rechtspraak van Uw Raad in geval van kwetsbare profielen om overdrachten aan Italië te schorsen of te vernietigen, zoals in volgende arresten:

□ *RvV 194 907, 13 november 2017:*

"De Raad herhaald echter dat een ernstige medische aandoening ook een vorm van extra kwetsbaarheid is, zoals blijkt uit artikel 21 van de Opvangrichtlijn, dat het niet kunnen reizen op zich geen vereiste is volgens het Hof van Justitie opdat een overdracht strijdig kan zijn met artikel 4 van het Handvest en dat de gemachtigde zoals verzoeker terecht aanvoert teveel steunt op de theoretische toegang tot de gezondheidszorg van asielzoekers, doch dat dit in de praktijk in de periode na de aankomst in Italië volgens het AIDA-rapport vaak niet het geval is. (...).

De Raad volgt om de voormelde redenen verzoeker dat een zorgvuldiger onderzoek had moeten gebeuren in het licht van artikel 3 van het EVRM dat een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de elementen waarvan men kennis had of zou moeten hebben"

□ *RvV 180 180 van 26 december 2016*

"Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS v. België en Griekenland par. 342)"

In het geval van Soedanezen dient bijzonder nauwkeurig nagegaan te worden of er een risico bestaat op uitwijzing door Italië zonder onderzoek van eventuele schending van artikel 3 EVRM.

Specifiek wat betreft de repatriëring van Soedanezen door Italië rapporteert Amnesty International als volgt:

"A new Memorandum of Understanding was signed by the Italian and Sudanese police authorities, in Rome, on 3 August 2016. The agreement deepens the cooperation between the two countries in relation to the management of migrant flows and borders, with articles specifically devoted to the repatriation of citizens irregularly residing on respective territories.

The Italian government did not disclose the text of the agreement upon its adoption, however in early October 2016 MPs obtained a copy from the Italian police and had it published.¹⁸⁷ The agreement includes several provisions on cooperation on border management and returns. It includes the offer of training and equipment for the Sudanese Police. For their part, the Sudanese authorities commit to assisting the determination of the nationality of persons Italy wishes to return to Sudan, confirming their identity and immediately issuing a laissez-passer to allow their quick repatriation. Upon request by the Italian police, Sudanese authorities in Italy, operating not only in consular offices but also in ports, police stations and detention centres, immediately proceed to the identification by means of an interview, with the explicit exclusion of any further investigation into the person's identity. In fact, the agreement explicitly states that a more thorough inquiry to establish the returnee's identity and nationality is only to be conducted in Khartoum, once the person is returned there. What is more, in urgent cases the whole identification process is to take place in Sudan.

The agreement does not permit the return of someone who has requested asylum in Italy. However it provides for an identification process that is so superficial that it should be expected to lead to the rapid

transfer to Sudan of individuals who, though not having submitted a request for asylum in Italy, nonetheless risk facing severe human rights violations if returned to Sudan.

In application of the agreement, on 24 August 2016 a group of 40 people identified as Sudanese nationals were repatriated from Italy to Sudan. They departed on an EgyptAir flight from Turin at around 13:00 and arrived in Sudan's capital Khartoum at around 22:00 the same day. Amnesty International understands that the flight was financed by Frontex.” (stuk 4, bl. 44)

(Vrije vertaling: Een nieuwe memorandum van overeenstemming is op 3 augustus 2016 door de Italiaanse en Soedanese politieautoriteiten in Rome ondertekend. De overeenkomst verdiept de samenwerking tussen de twee landen met betrekking tot het beheer van migrantenstromen en grenzen, met artikelen die specifiek zijn gewijd aan de repatriëring van de burgers die onrechtmatig op hun grondgebied verblijven.

De Italiaanse regering heeft de tekst van de overeenkomst niet bekendgemaakt bij de aanneming ervan, maar vroeg in oktober 2016 hebben de parlementsleden een kopie van de Italiaanse politie verkregen en gepubliceerd. De overeenkomst bevat diverse bepalingen over samenwerking over grensbeheer en rendementen. Het omvat het aanbod van training en uitrusting voor de Soedanese politie. De Soedanese autoriteiten verbinden zich ertoe om te helpen met de identificatie van de nationaliteit van personen die Italië wenst te repatriëren naar Soedan, hun identiteit te bevestigen en onmiddellijk een laissez-passer uit te geven om hun snelle terugkeer mogelijk te maken. Op verzoek van de Italiaanse politie, de Soedanese autoriteiten in Italië, die niet alleen in consulaire bureaus, maar ook in havens, politiebureaus en detentiecentra opereren, wordt de identificatie onmiddellijk uitgevoerd door middel van een interview, waarbij expliciet wordt uitgesloten dat de vragen verder gaan dan de identiteit van de persoon. In feite stelt de overeenkomst expliciet dat een grondiger onderzoek naar de identiteit en nationaliteit van de terugkerende partij alleen in Khartoem moet worden uitgevoerd, zodra de persoon daar terugkomt. Bovendien vindt in dringende gevallen het hele identificatieproces in Soedan plaats.

De overeenkomst laat geen terugkeer toe van iemand die in Italië asiel heeft gevraagd. Het geeft echter een identificatieproces dat zo oppervlakkig is dat het zou moeten leiden tot een snelle overdracht naar Soedan van personen die, hoewel zij geen asielverzoek in Italië hebben ingediend, toch risico lopen voor ernstige mensenrechtenschendingen als ze terugkeren naar Soedan .

Bij toepassing van de overeenkomst werd op 24 augustus 2016 een groep van 40 personen die als Soedanese onderdanen werden geïdentificeerd, van Italië naar Soedan gerepatriëerd. Zij vertrokken omstreeks 13:00 op een vlucht van EgyptAir uit Turijn uit Turijn omstreeks 22:00 in de hoofdstad Khartoem van Soedan. Amnesty International begrijpt dat de vlucht door Frontex is gefinancierd)

Gezien het gebrek aan antwoord van de Italiaanse overheden op het overnameverzoek is er absoluut geen garantie dat concludant, in geval van overdracht aan Italië, als een asielzoeker beschouwd zal worden en niet onmiddellijk geïdentificeerd zal worden met het oog op zijn repatriëring. En dan is er daarenboven voorzien dat hij ondervraagd zal worden bij zijn aankomst in Kartoum door de geheime diensten.

Er blijkt daarenboven dat de Italiaanse overheden Soedan als een veilig land beschouwen:

“Furthermore, in his letter Prefect Giovanni Pinto stated that “[t]he Republic of Sudan is not to be deemed a country to which to apply Art.19.1 of Legislative Decree 286/1998.” That article transposes into Italian legislation the principle of non-refoulement, prohibiting the expulsion of anyone “to a state where the foreigner may be subject to persecution on grounds of race, gender, language, nationality, religion, political opinions, personal or social conditions, or from where may risk being transferred to another state where he or she would not be protected against persecution”.¹⁹¹ Such statement by a high official of the Italian Ministry of Interior is deeply troubling, for two reasons at least.

On the one hand, the human rights situation in Sudan continues to be of serious concern, as summarized in the box on the next page. In view of the conflicts and grave human rights abuses in Sudan, Amnesty International considers that Sudanese from conflict-affected areas such as Darfur, South Kordofan and Blue Nile States should not be sent back to Sudan, where they would be at real risk of serious human rights violations. People coming from other areas of Sudan, accused of being opposition or anyway at risk of serious human rights violations for other reasons, must not be sent back to Sudan either.

The human rights situation in Sudan is such that even the European External Action Service, while suggesting measures suitable to promote the effective cooperation of the Sudanese government on returns and readmissions, such as lobbying for the easing of US sanctions against Sudan, also warned in a confidential document that “[t]he EU should carefully consider its reputational risks in its

engagement with Sudan (ICC indictees in the country, ongoing violent conflicts, lack of political space and widespread human rights violations, US sanctions due to Sudan's status as a "state sponsor of terrorism")." (stuk 4, bl. 45)

(Vrije vertaling: Voorts verklaarde Prefekt Giovanni Pinto in zijn brief dat "de Republiek Soedan niet wordt beschouwd als een land waarop Art.19.1 van wetgevend besluit 286/1998 wordt toegepast." Dit artikel omzet in de Italiaanse wetgeving het principe van niet-refoulement en verbiedt de uitzetting van iemand 'naar een staat waar de buitenlander op grond van ras, geslacht, taal, nationaliteit, religie, politieke opinies, persoonlijke of sociale omstandigheden kan worden vervolgd, of van waar hij riskeert te worden overgedragen aan een andere staat waar hij of zij niet tegen vervolging zou worden beschermd '. Een dergelijke verklaring van een hoge ambtenaar van het Italiaanse ministerie van Binnenlandse Zaken is in ieder geval zorgwekkend omwille van twee redenen.

Enerzijds blijft de mensenrechtensituatie in Soedan ernstig zorgwekkend, zoals samengevat op de volgende pagina. In het licht van de conflicten en ernstige schendingen van mensenrechten in Soedan is Amnesty International van oordeel dat Soedanezen uit conflictgebonden gebieden zoals Darfoer, Zuid-Kordofan en de Blauwe-Nijlstaten niet naar Soedan moeten worden teruggestuurd, waar ze een ernstig risico lopen op ernstige mensenrechtenschendingen. Mensen die afkomstig zijn van andere gebieden van Soedan, die beschuldigd worden van oppositie zijn in ieder geval in gevaar voor ernstige schendingen van mensenrechten, en mogen ook niet naar Sudan worden gestuurd.

De mensenrechtensituatie in Soedan is zodanig dat zelfs de Europese Dienst voor extern optreden, terwijl zij maatregelen suggereert die geschikt zijn om de daadwerkelijke samenwerking van de Soedanese overheid te bevorderen op terugzettingen en terugzendingen, zoals lobbying voor het vergemakkelijken van Amerikaanse sancties tegen Soedan, ook waarschuwt in een vertrouwelijk document dat "[de] EU moet zijn reputatierisico's in zijn betrokkenheid met Soedan nauwlettend in acht nemen (ICC-aanduidingen in het land, doorlopende gewelddadige conflicten, gebrek aan politieke ruimte en wijdverspreide schendingen van de mensenrechten, Amerikaanse sancties wegens Soedan's status als een" staatssponsor van terrorisme ")

Vervolgens klaagt Amnesty International de schending van het non-refoulement beginsel aan door de Italiaanse asielinstanties (p. 46 en volgende), specifiek wat de Soedanezen betreft.

Ook de GUE/NGL klaagt het memorandum of understanding tussen de Italiaanse en de Soedanese politie aan. Het memorandum werd getekend door beide hoofd van de politie, zonder parlementaire controle. Het doel is om migratie te controleren en onder meer om repatriëring naar Soedan te vergemakkelijken.

Het is dus duidelijk dat Italië zo snel mogelijk probeert zich ontdoen van Soedanese migranten en alle mogelijke middelen gebruikt om ze te repatriëren: een akkoord getekend tussen de Italiaanse en de Soedanese politie, een snelle procedure van identificatie waarbij de migranten niet geïnformeerd worden over hun rechten en geen effectieve mogelijkheid hebben om een asielaanvraag in te dienen, collectieve uitwijzing...

Er is een ernstig risico dat in geval van overdracht aan Italië, concludant gerepatriëerd zal worden naar Soedan en ondervraagd door de geheime dienst. Het risico op schending van artikel 3 EVRM dat zulke repatriëring zou meebrengen wordt hieronder ontwikkeld."

2.2.2. Bespreking van het middel

2.2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 13.1, j en 22.7 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). Tevens bevat de beslissing een motivering

in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker die aan Italië toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en van de artikelen 3.2. en 17 van de Dublin III-verordening.

2.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest bevat een gelijkaardige bepaling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste

minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.2.3. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.2.2.4. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeeders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.2.5. Aangaande de toegang tot de asielprocedure wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

*“Betreffende de bewering van de betrokkene dat de kans groot is dat zijn verzoek in Italië niet met de nodige zorg zal worden behandeld merken we op dat hij geen elementen aanvoert die toelaten de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen.
Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de*

opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", laatste update 30.03.2017, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH/OSAR ("Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, hierna OSAR-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). De betrokkene verwijst, zoals boven vermeld, vermeld ook naar het laatst vermelde rapport.

Een verzoek voor internationale bescherming kan worden ingediend bij de met de grenscontrole bevoegde diensten of bij de daartoe bevoegde diensten ("Questura") als de persoon zich al op Italiaans grondgebied bevindt. Een eerste stap omvat een registratie met onder meer een identificatie, het nemen van een foto en vingerafdrukken ("fotosegnalamento"). Dit wordt gevolgd door een formele registratie van het verzoek bij de diensten van de 'Questura' ("verbalizzazione").

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 28 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

We zijn van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins leiden tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de aanmelding en formele registratie (AIDA-rapport, pagina 24 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat deze passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat (gebruik van de woorden "...might...", "...sometimes.."). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM."

Verzoeker voert in dit verband aan dat de verwerende partij de informatie die hij hierover heeft neergelegd, niet weerlegt. Er dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de fax van de advocaat van verzoeker d.d. 26 december 2017 en dat hierop werd geantwoord in de bestreden beslissing. In de mate waarin verzoeker meent dat niet werd geantwoord op zijn vrees voor een schending van het nonrefoulement beginsel bij overdracht naar Italië en dat hij rapporten voorlegde waaruit blijkt dat Soedanezen worden teruggestuurd vanuit Italië naar

Soedan zonder onderzoek van hun asielmotieven. In dit verband wordt verwezen naar punt 2.2.2.8. van dit arrest.

Verzoeker toont voor het overige niet met concrete gegevens aan op welke elementen niet zou zijn geantwoord. Verzoeker toont bijgevolg niet met concrete gegevens aan dat hij geen toegang zou krijgen tot de asielprocedure.

2.2.2.6. Verzoeker klaagt vervolgens de opvangomstandigheden in Italië aan. Hij verwijst in dit verband naar een artikel van Artsen zonder Grenzen van 19 januari 2016, naar een persartikel van 5 januari 2017, naar een monitoring van OSAR en DRC van 9 februari 2017 waaruit blijkt dat de Europese lidstaten onvoldoende rekening houden met de problemen in Italië en dat een Dublintransfer naar Italië grote risico's inhoudt voor miskenning van de basisrechten en de opvangstandaarden. Verzoeker benadrukt ook dat uit het rapport van OSAR van augustus 2016 blijkt dat de situatie van Dublinterugkeerders fundamenteel anders is dan de situatie van asielzoekers die vanuit de Middellandse Zee toekomen in Italië: asielzoekers die vanop zee toekomen krijgen wel opvang, wat niet meebrengt dat Dublinterugkeerders opvang krijgen. Verzoeker wijst erop dat hij reeds opvang genoten heeft in Catania. Verzoeker benadrukt dat wie al opvang heeft gekregen in Italië, die niet automatisch een tweede keer krijgt. Ook wordt er geen onderscheid meer gemaakt tussen de verschillende opvangsystemen, wat blijkt uit het SFH-rapport, dat dateert van na het AIDA-rapport van december 2015. Verzoeker wijst erop dat, als een centrum verlaten wordt zonder verwittiging, dit beschouwd wordt als een vrijwillig vertrek en verzoeker zijn recht op opvang kan verliezen. De prefectuur beslist over het al dan niet opnieuw verlenen van opvang. Verzoeker benadrukt dat hij overgebracht wordt naar Rome, waardoor het rapport van OSAR van augustus 2016 perfect relevant is. Dit rapport merkt inzake de situatie in Rome op dat er problemen zijn voor wie reeds eerder opvang genoten heeft in Italië. Verzoeker meent dat hij dit had meegedeeld aan de verwerende partij maar dat hierop niet wordt geantwoord.

In de bestreden beslissing wordt inzake de opvangomstandigheden in Italië het volgende overwogen:

"Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

In het geval van onwettelijke binnenkomst in Italië wordt doorgaans opvang geboden in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). We wijzen er op dat vele immigranten deze centra na korte tijd verlaten omdat ze Italië als een 'transitland' beschouwen en verder willen reizen.

De betrokkene stelde dat hij na zijn binnenkomst onderdak kreeg in een opvangcentrum in Catania. Volgens zijn verklaringen verliet hij dat centrum in april 2017 om vervolgens noordwaarts, naar Rome en vervolgens Ventimiglia te trekken. Naar eigen zeggen was hij zowel in Rome als Ventimiglia dakloos.

Hieromtrent wensen we op te merken dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming indiende bij de bevoegde Italiaanse instanties en derhalve niet ressorteerde onder de bepalingen van Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn. We zijn dan ook van oordeel dat het niet verlenen van onderdak in die context uit hoofde van de Italiaanse instanties op zich geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest."

en

"De betrokkene voerde aan dat de Italiaanse instanties de massale aankomst vanwege structurele problemen inzake de opvangvoorzieningen niet aankunnen.

Het Italiaanse systeem voor de opvang van immigranten en verzoekers van internationale bescherming bestaat grosso modo uit eerste- en tweedelijnsopvang. In het geval van illegale binnenkomst in Italië wordt opvang voorzien in de zogenaamde centra voor eerste hulp en opvang' ("Centro di primo soccorso e accoglienza", CPSA). Collectieve eerstelijnsvoorzieningen zijn de CDA- ("Centro di accoglienza") en CARA-centra ("Centri governativi di prima accoglienza") aangevuld met bijkomende plaatsen in de CAS-centra ("Centri di accoglienza straordinaria"). De tweedelijnsopvang bestaat uit de structuren binnen het SPRAR-systeem ("Sistema di Protezione per richiedenti asilo e rifugiato"). Verzoekers verblijven in de eerstelijnsopvang tot ze kunnen doorstromen naar de SPRAR-structuur, die bestaat uit meer kleinschalige opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen.

Hieromtrent wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de Nationale Vereniging van

Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") op 14.10.2016, waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (AIDA, ""The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country.

This system would entail an expansion of the SPRAR system", zie ook <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

In het OSAR-rapport wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (pagina 14 : "The reception system in Italy has grown from 5,000 to 120,000 places within four years. There were 105,248 places in state-run reception centres in February 2016 (...) The SPRAR system currently has 22,000 places, with a further 10,000 planned"). Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak in de zaak Tarakhel v. Zwitserland.

Het OSAR-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS-centrum of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk (pagina 30). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

De auteurs van het OSAR-rapport opperen verscheidene malen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte gegevens en informatie. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten betreffende de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is onvoldoende om tot dit besluit te komen."

en ook

"Het OSAR-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("This report describes the situation in Italy based on the examples of Rome and Milan. As there are considerable differences between regions and municipalities, it is not possible to outline the overall situation in the country", pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke 'Questura' voor de registratie van het verzoek (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's operationeel zijn die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", waaronder ook diegenen die nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden (pagina 28 : "Basically, all people who are transferred to Rome, Milan or Bologna have access to the responsible NGO. However, the NGOs can only support people whose asylum procedure is ongoing or who have not applied for asylum in Italy previously").

We zijn van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins leiden tot het besluit dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.

Zowel in het AIDA- als het OSAR-rapport worden opmerkingen gemaakt betreffende de mogelijk lange duur tussen de aanmelding en formele registratie (AIDA-rapport, pagina 24 : "In practice, the formal registration might take place weeks after the date the asylum seeker made the asylum application. This delay created and still creates difficulties for asylum seekers who, in the meantime, might not have access to the reception system and the national health system; with the exception of emergency health care"; OSAR, pagina 18, "Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time,

applicants have no identification and no access to reception or accommodation". We zijn van oordeel dat deze passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat (gebruik van de woorden "...might...", "...sometimes.."). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM."

Waar verzoeker in het middel verwijst naar rechtspraak van de Raad inzake het OSAR-rapport van augustus 2016 dat recenter is dan het AIDA-rapport van december 2015, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gebruikte AIDA-rapport datgene is dat up-to-date is tot december 2016, zodat deze verwijzing naar rechtspraak feitelijke grondslag mist. Tevens wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker uit het oog verliest dat hij nog geen opvang heeft genoten in Italië in de zin van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de Opvangrichtlijn). Uit zijn verklaringen en uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en dat hij nog geen opvang heeft gekregen als asielzoeker. De opvang die verzoeker gekregen heeft in Catania betrof opvang voor migranten die toekomen vanuit de Middellandse Zee. De Opvangrichtlijn geldt, zoals de titel ervan reeds stelt, enkel voor personen die een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, wat verzoeker pas voor het eerst gedaan heeft in België. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij, nu hij als Dublinterugkeerder zal toekomen in Italië als persoon die daar nog geen asielaanvraag heeft ingediend, geen opvang zal krijgen in de zin van de Opvangrichtlijn. De door hem geschetste situatie van het zonder verwittigen verlaten van een opvangcentrum en het moeten toestemming vragen aan de Questura, is op hem niet van toepassing. Dit blijkt bovendien ook wat betreft het citaat van verzoeker uit het AIDA-rapport zoals door hem vermeld op pagina 14 van het verzoekschrift. Uit dit citaat blijkt dat het handelt over terugkeerders die reeds een "vorm van bescherming" hebben gekregen. Dit is niet van toepassing op verzoeker.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, *A.S. v. Zwitserland*, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, *A.M. v. Zwitserland*; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, *A.T.H. v. Nederland*). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het geactualiseerde AIDA-rapport, up-to-date tot december 2016, met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe: *"Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien"*, Bern, augustus 2016, hierna het 'SHF-rapport' genoemd, dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublinterugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

De Raad merkt verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn:

- het rapport van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*) van 2016;
- het nieuwsbericht *"Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion"* van 19 oktober 2016.

Vervolgens wordt ingegaan op de verschillende vormen van opvang en tevens specifiek deze voor Dublinterugkeerders. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat uit p. 60 van het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. De verwerende partij verwijst ook naar het SHF-rapport waarin wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Vervolgens wordt in de bestreden beslissing vermeld dat het AIDA-rapport weliswaar stelt dat het grootste probleem waarmee Dublinterugkeerders te maken krijgen, verband houden met de Opvangrichtlijn maar dat dit in het rapport niet verder geduid wordt.

Verder vestigt de verwerende partij de aandacht op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk, gebaseerd op recente informatie van 19 oktober 2016 (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"*<http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-troughsprar-expansion>).

Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat en ook waarom de verwerende partij niet akkoord gaat met de conclusie van de auteurs van het SFH-rapport dat Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen wat de opvang voor verzoekers van internationale bescherming betreft. De verwerende partij verduidelijkt immers dat de vermelde tekortkomingen niet in die mate en niet op een dergelijke schaal voorkomen dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Wat betreft de aankomsten van Dublinterugkeerders te Rome, wat *in casu* het geval is, leest de Raad in het SFH-rapport dat de NGO, die actief is op de luchthaven van Rome, op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublinterugkeerders. Bij aankomst worden Dublinterugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig ontmoet en worden zij begeleid tot het bureau van de *Questura* op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublinterugkeerders en de stand van zaken in hun asielprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublinterugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de *Questura* van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Het rapport meldt dat Dublinterugkeerders soms de nacht moeten doorbrengen op de luchthaven, maar dat twee nachten uiterst zeldzaam zijn. Het bureau van de grenspolitie is open tot 14 uur van maandag tot vrijdag. Zij die buiten de kantooruren komen, moeten dus wachten tot het bureau opengaat (p. 25 en p. 26).

Dublinterugkeerders, voor wie de *Questura* van Rome bevoegd is of wordt, worden meestal in een CAS opgevangen. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen (p. 31). Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublinterugkeerders, die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals verzoeker, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Het besluit van de verwerende partij dat er in Rome een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublinterugkeerders, berust dus op goede gronden en wordt niet betwist. In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de situatie dat er een zekere tijd kan verstrijken tussen de aanmelding en de formele registratie, en wordt besloten dat *"We zijn van oordeel dat deze passages leiden tot de conclusie dat zich inderdaad problemen kunnen voordoen bij de registratie, maar niet dat het over een structureel gegeven gaat (gebruik van de woorden "...might...", "...sometimes..."). We zijn tevens van oordeel dat de door beide rapporten geschetste omstandigheden niet wezenlijk verschillen van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM."*

Verder haalt de verwerende partij ook de volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *"Amnesty International (AI) verwees in een in november 2016 verschenen rapport inderdaad naar omstandigheden in de Italiaanse 'hotspots' die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ('Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights', 2016). Volgens AI maakten de Italiaanse instanties zich bij de registratie van de vingerafdrukken van immigranten schuldig aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de 'hotspots'. In het geval van de betrokkene werden de Italiaanse instanties bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de Italiaanse 'hot spots' zal worden ondergebracht."* Er wordt opgemerkt dat verzoeker als Dublinterugkeerder in de reguliere opvang zal terechtkomen, zoals hierboven beschreven, en niet zal terug naar de Italiaanse hotspots gebracht worden.

2.2.2.7. Waar verzoeker aanvoert dat de vlucht die voorzien is op 6 februari 2018 na de termijn van zes weken is zoals bedoeld in artikel 28 van de Dublin III-verordening *"waardoor er absoluut geen garantie is dat de asielaanvraag van verzoeker behandeld wordt door de Italiaanse asielinstanties"*, wordt opgemerkt dat artikel 28.3 van de Dublin III-verordening als volgt luidt:

"De bewaring duurt zo kort mogelijk en niet langer dan de tijd die redelijkerwijs nodig is om de vereiste administratieve procedures zorgvuldig af te ronden totdat de overdracht uit hoofde van deze verordening is uitgevoerd.

Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, duurt de termijn voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek niet langer dan één maand vanaf het tijdstip van indiening van het verzoek. De lidstaat die de procedure uit hoofde van deze verordening uitvoert, vraagt in dergelijke gevallen om een spoedig antwoord. Dit antwoord wordt gegeven binnen twee weken na ontvangst van het overname- of terugnameverzoek. Het zonder antwoord laten verstrijken van de termijn van twee weken staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen of terug te nemen en te voorzien in een passende aankomstregeling.

Wanneer een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden, wordt de overdracht van de betrokkene van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zo spoedig uitgevoerd als praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen zes weken vanaf de impliciete of expliciete aanvaarding van het overname- of terugnameverzoek door een andere lidstaat, dan wel vanaf het tijdstip waarop het beroep of het bezwaar niet langer opschortende werking heeft overeenkomstig artikel 27, lid 3.

Wanneer de verzoekende lidstaat zich niet houdt aan de termijnen voor het indienen van een overname- of terugnameverzoek, of wanneer de overdracht niet binnen de in de derde alinea genoemde termijn van zes weken geschiedt, wordt de betrokkene niet langer in bewaring gehouden. De artikelen 21, 23, 24 en 29 blijven van overeenkomstige toepassing."

Los van de vraag op grond van welke titel verzoeker precies wordt vastgehouden, wordt opgemerkt dat artikel 28.3, vierde lid van de Dublin III-verordening bepaalt dat indien de overdracht niet binnen de termijn van zes weken geschiedt, de artikelen 21, 23, 24 en 29 van toepassing blijven. Artikel 29 van de Dublin III-verordening bevat de bepalingen over de termijnen voor overdracht, waaronder de termijn van zes maanden om een persoon over te dragen aan de bevoegde lidstaat. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat de Italiaanse autoriteiten zich niet meer verantwoordelijk zullen verklaren voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag omdat de termijn van zes weken vermeld in artikel 28.3, vierde lid van de Dublin III-verordening zou overschreden zijn. De gewone termijnen blijven van toepassing en het enige voorziene gevolg van de overschrijding van de termijn van zes weken is dat de betrokkene niet langer in bewaring wordt gehouden op grond van de artikelen van de Dublin III-verordening.

2.2.2.8. Verzoeker verwijst naar het "Memorandum of Understanding" dat werd gesloten tussen de Italiaanse en Soedanese politieke autoriteiten op 3 augustus 2016 en de visie van Amnesty International op dit punt en naar verklaringen van een Italiaanse prefect. Er dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing ingaat op dit memorandum en daarover het volgende stelt:

"De betrokkene verwijst naar het op 03.08.2016 door de Italiaanse en Soedanese autoriteiten gesloten "Memorandum of Understanding" op het vlak van immigratie en veiligheid. Op 24.08.2016 verwijderden

de Italiaanse instanties 48 Soedaneese staatsburgers, die tijdens een politieactie in grensstad Ventimiglia vanwege onwettelijk verblijf werden weerhouden, naar hun land van herkomst. Deze verwijdering werd uiterst kritisch onthaald door onder meer de non-gouvernementele organisatie 'Association for Legal Studies on Immigration | Associazione per gli Studi Giuridici sull'Immigrazione', dat stelde dat deze personen nooit informatie verkregen over de procedure inzake internationale bescherming en de gevolgen van het niet vragen van internationale bescherming en de Italiaanse instanties zich schuldig maakten aan collectieve uitwijzing. ASGI maakte hierop in februari 2017 een beroep aanhangig bij het EHRM, dat zich nog niet uitsprak in deze zaak. We merken op dat het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat andere Soedanezen, die tijdens dezelfde actie werden weerhouden, wel internationale bescherming vroegen en hun verzoeken wel degelijk behandeld zagen (pagina 20). Hieromtrent merken we op dat de betrokkene internationale bescherming vroeg en de Italiaanse instanties met ingang van 09.01.2018 verantwoordelijk werden voor de behandeling van het beschermingsverzoek van de betrokkene en tijdig en volgens de bepalingen van Verordening 604/2013 zullen worden ingelicht betreffende de overdracht van de betrokkene. De situatie, waarin de betrokkene zich als verzoeker van internationale bescherming bevindt, is fundamenteel anders dan die van de Soedaneese staatsburgers, die het voorwerp waren van de verwijdering op 28.04.2016."

Verzoeker gaat niet in op de omstandigheid dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld *"dat andere Soedanezen, die tijdens dezelfde actie werden weerhouden, wel internationale bescherming vroegen en hun verzoeken wel degelijk behandeld zagen (pagina 20)"* en dat verzoeker zelf in België om internationale bescherming heeft verzocht en als Dublinterugkeerder naar Italië gestuurd zal worden waar zijn asielaanvraag behandeld zal worden. Verzoeker toont ook nu niet aan dat zijn situatie fundamenteel anders is dan die van de Soedaneese staatsburgers die het voorwerp uitmaakten van die politionele actie. Verzoekers algemene kritiek toont niet aan dat deze motieven niet deugen.

Uit wat voorafgaat, blijkt afdoende dat de verwerende partij op omstandige wijze de opvangsituatie voor Dublinterugkeerders in Italië heeft onderzocht en dat de gemaakte vaststellingen en besluiten door verzoekers betoog niet worden onderuit gehaald.

In het licht van wat voorafgaat, blijkt dat noch verzoekers uiteenzettingen, noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat verzoeker bij aankomst verstoken zal blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië. Verzoeker maakt verder ook niet aannemelijk dat hij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

2.2.2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat precieze elementen aan te reiken die toelaten te besluiten dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, *quod non in casu*.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door de verwerende partij over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Het betoog van verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.2.10. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Inzake verzoekers persoonlijke situatie voert hij aan dat hij gefolterd werd, dat hij daarom per definitie een kwetsbare persoon is, dat verzoeker zich echter in detentie bevindt sinds 18 augustus 2017 en buiten de centrumarts geen dokter of psycholoog kon raadplegen voor eventuele bijkomende medische attesten. Verzoeker legt bij het verzoekschrift foto's voor van zijn rug waarop littekens te zien zijn. Verzoeker stelt tevens dat hij enkel verklaard heeft akkoord te gaan met een terugkeer naar Italië om vrij te kunnen komen aangezien er geen ander perspectief was op vrijlating en hij de detentie niet kon volhouden. Er zijn geen individuele garanties gevraagd voor verzoeker, wat volgens hem wel nodig is gezien zijn kwetsbaar profiel, en de instemming van Italië met de overname is slechts stilzwijgend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublininterview op 29 november 2017 niets specifiek verklaarde inzake zijn gezondheidstoestand. Tijdens een bijkomend interview op 17 januari 2018 gaf verzoeker als antwoord op de vraag *"Hoe is uw gezondheidstoestand?"* *"Gelukkig heb ik geen medische problemen. Ik neem soms een slaappil dat ik in het centrum krijg. Normaal gezien moet ik zo'n pil elke dag nemen maar dit doe ik niet. Ik wens wel nog te zeggen dat ik al 5 maanden ben opgesloten en ik heb niets misdaan. Ze hebben mij gezegd dat ik misschien naar Italië moet. Ik heb geen bezwaar hiertegen of laat mij vrij."*

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers gezondheidstoestand vermeld: *"Tijdens het bijkomend verhoor d.d. 16.01.2018 stelde de betrokkene dat hij geen gezondheidsproblemen kent."*

Er moet worden vastgesteld dat het niet de bevoegdheid is van de Raad als annulatierechter om vast te stellen of getoonde littekens wijzen op foltering. In dit verband wordt opgemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn Dublininterview op 29 november 2017, het aanvullend interview op 17 januari 2018 en ook een vroeger gehoor d.d. 9 oktober 2017 niets vermeldde over het feit dat hij gefolterd was.

In de bestreden beslissing wordt over het al dan niet kwetsbaar profiel van verzoeker het volgende overwogen:

"In de tussenkomst dd. 26.12.2017 voert de betrokkene aan dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Richtlijn 2013/33/EU - de opvangrichtlijn- beschouwt onder meer personen met ernstige ziekten als kwetsbaar.

Het EHRM stelde in zijn oordeel in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland van 04.11.2014 dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten niet onweerlegbaar is en dat verzoekers voor internationale bescherming een behoeftige en kwetsbare groep vormen ("...a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection..."). Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan Italië garanties moeten worden gevraagd. Het EHRM liet in deze zaak bezorgdheid blijken over de algemene situatie verzoekers voor internationale bescherming in Italië, maar benadrukte duidelijk de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We zijn van oordeel dat naast het enkele feit dat de betrokkene verzoeker van internationale bescherming is een bijkomende factor van kwetsbaarheid dient te worden aangetoond vooraleer uit het arrest zou volgen dat in geval van de betrokkene garanties dienen te worden gevraagd.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een situatie van kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Er zijn geen elementen die wijzen op een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene en indien de noodzaak daartoe bestaat de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet volstaan."

Het steunt niet op een verkeerde feitenvinding en is het niet kennelijk onredelijk om verzoeker niet uitdrukkelijk als een kwetsbare persoon in de zin van artikel 1, 12° van de vreemdelingenwet te beschouwen als gevolg van ondergane foltering. Verzoeker, een gehuwde meerderjarige jongeman (zijn echtgenote is niet meegereisd), haalt in zijn verzoekschrift geen individuele omstandigheden, eigen aan zijn geval, aan. Hoewel verzoeker als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan hij niet zonder meer betogen dat in zijn geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont hij niet aan dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties (EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36).

Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat er garanties moesten gevraagd worden. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublinoverdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Inzake het al dan niet willen terugkeren van verzoeker naar Italië blijkt uit zijn verklaringen het volgende:

- Dublin-interview van 29 november 2017

"27. Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?

Omdat België allerlei soorten vluchtelingen beschermt.

Was er een specifieke reden waarom u in Groot-Brittannië asiel wilde aanvragen?

Ik dacht eerst dat enkel dit land de Soedanezen beschermde maar dit bleek niet zo te zijn."

- Bijkomend interview d.d. 17 januari 2018:

"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar Italië, de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Ik heb geen problemen om terug te keren naar Italië indien België dit zo beslist. Ik heb geen bezwaar."

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

"De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België allerlei soorten vluchtelingen beschermt. Tijdens een bijkomend gehoor dd. 16.01.2018 voerde de betrokkene geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een behandeling van zijn verzoek voor internationale bescherming door de Italiaanse instanties rechtvaardigen. Hij verklaarde hieromtrent het volgende : "Ik heb geen problemen om terug te keren naar Italië indien België dit zo beslist. Ik heb geen bezwaar".

en

"De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of

die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Deze vaststellingen steunen bijgevolg op de stukken van het administratief dossier. Waar verzoeker aanvoert dat hij enkel verklaard heeft naar Italië terug te willen gaan om vrijgelaten te worden, wordt opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van andere ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling werden ervaren of die volgens hem in geval van een overdracht wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch met zijn verwijzing naar algemene rapporten, noch met zijn betoog aangaande zijn individuele situatie het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aantoonst.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval.

2.2.2.11. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Noch het betoog van verzoeker, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure zodanig zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

In dit licht maakt verzoeker evenmin *prima facie* aannemelijk dat de verwerende partij artikel 3.2. of artikel 17 van de Dublin III-verordening heeft miskend of haar discretionaire bevoegdheid in het toepassen van deze clausules heeft miskend. Een schending van artikel 51/1 van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste gezicht niet, evenmin als een manifeste appreciatiefout.

2.2.2.12. Verzoeker voert in de hoofding van het middel tevens de schending aan van het recht om gehoord te worden, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest en citeert sommige daarvan ook. Hij laat echter na om op concrete wijze uiteen te zetten in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Deze onderdelen van het enig middel zijn daarom onontvankelijk.

Het enige middel is op eerste zicht niet ernstig.

2.2.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat reeds om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend achttien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET